

Giới thiệu Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệp Nữ

Truyện Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệp Nữ của tác giả Trà Mii là một câu chuyện ngôn tình hay. Truyện chứa đựng nhiều tình huống hài hước và thú vị, chắc hẳn không làm bạn đọc thất vọng. Cưới năm 3 năm, 15 làm thanh mai trúc mã, có cùng nhau một cậu con trai, thế mà chỉ vì tiểu tam mang thai, hắn liền vứt bỏ cô. Được, nếu là bình thường cô sẽ ra đi không hối tiếc, nhưng tại sao tiểu tam lại là em gái kết nghĩa của cô? Nhan Lộ cười bị thương, hóa ra chuyện mẹ chết là do 2 mẹ con đó sắp đặt.

Hóa ra mẹ chết do tai nạn giao thông là do Bạch Hà sắp đặt, bà ta mang thai giả, sau đó trở thành Nhan phu nhân, lại giả vờ bị sảy thai, lúc đó ở nhà chỉ có 2 người họ bà ta thuận tiện đẩy cô ra nước ngoài. Còn cho ba cô uống thuốc độc mỗi ngày khiến ông càng ngày càng trở thành điên dại, Nhan thị do ba mẹ cô vất vả gây dựng lại thuộc về một người ngoài.

Đưa con gái Bạch Hân lại không biết xấu hổ đó lại đi cướp chồng cô, còn hại con trai cô vĩnh viễn không thấy ánh sáng.

Mời các bạn cùng đón xem diễn biến truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệp Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nhan Lộ từ từ mở mắt ra, lấy tay dụi mắt. Cô bước xuống giường bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó là lạ. Căn phòng này toàn là màu hồng, gấu bông, tủ đồ tất cả đều là màu hồng.

Cô lấy tay dụi mắt mình, kinh ngạc nhìn bàn tay bé nhỏ.

Đây là.... đây là cái quái gì? Nhan Lộ vội tìm gương, may mắn, bên cạnh tủ đồ có một cái gương. Nhan Lộ không thể tin vào mắt mình.

Trong gương là một cô bé mang váy ngủ hồng, mái tóc dài xoắn nhẹ, khuôn mặt non nớt. Không biết nước mắt cô rơi từ khi nào.

Cô sống lại rồi, thực sự sống lại rồi. Trên bàn học, có một quyển lịch, cô nhìn, hôm nay là ngày xx/x/xxxx

Ngày này, cô chỉ mới gặp 2 mẹ con họ Bạch đó một tháng. Đúng rồi, do cô không cho Bạch Hân đôi giày ba mua cho cô, cô ta liền đẩy cô xuống bể bơi, hôn mê 4 ngày, nhưng do cô ta đến cầu xin cô đừng nói cho ba mẹ biết là cô ta đẩy cô, nên cô cũng tha lỗi.

Bạch Hân, cô đừng hòng ở lại trong nhà tôi thêm một ngày nào nữa.

Có tiếng mở cửa, người bước vào chính là Bạch Hân. Bạch Hân thấy cô tỉnh rồi vội thân thiết nắm tay, luôn miệng nói:

“Đào Đào, cho tớ xin lỗi, là lúc đó tớ tức giận quá thôi. Cậu đừng nói cho ba mẹ cậu biết nhé, nếu không tớ và mẹ sẽ bị đuổi đi đấy.” Từ khi ở nhà này, cô cũng nào cũng được ăn no mặc ấm. Sáng đi học, chiều về đều được siêu xe đưa đón. Các bạn rất ghen tị. Nếu bây giờ bị đuổi đi, cô sẽ phải sống ở căn hộ tồi tàn đó. Cô không muốn!!

Lúc này, vừa đúng lúc mẹ Nhan và vú Lâm đứng ngoài cửa nghe được hết, Nhan Lộ khóc nói:

“Hân Hân, tớ đã làm gì sai sao cậu lại đẩy tớ xuống bể bơi chứ? Đôi giày đó là do ba đi công tác Pháp mua về cho tớ, đôi giày ấy rất đẹp, rất đắt, tớ biết cậu từ nhỏ nghèo hèn nhưng tớ đã nói là sẽ cho cậu đôi khác mà, sao cậu có thể đẩy tớ xuống bể bơi? Nếu vú Lâm không phát hiện thì chắc tớ đã chết rồi.” Nói xong cô khóc lớn hơn.

Bạch Hân nghe Nhan Lộ chê mình nghèo, tức giận, quát:

“Ai nói với cậu là tớ nghèo? Mẹ tớ nói chỉ cần thành công lên giường ba cậu, chúng tớ sẽ trở thành phu nhân, tiểu thư. Còn cậu và mẹ cậu sẽ bị đuổi ra khỏi nhà này, căn phòng này sẽ là của tớ. Tất cả sẽ là của mẹ con tớ.”

Nhan Lộ giật mình, không ngờ Bạch Hân còn nhỏ như thế này mà Bạch Hà đã nhồi nhét những ý nghĩ độc ác như vậy?”

Mẹ Nhan nghe thế lập tức đẩy cửa, nhìn Bạch Hân quát:

“Bạch Hân, tôi không ngờ cháu còn nhỏ mà đã tâm của cháu lớn đến thế. Đẩy Đào Đào xuống bể bơi rồi còn mắng nó? Sao cháu còn nhỏ mà đã như thế rồi? Vú Lâm, gọi Bạch Hà lên đây cho tôi.”

“Vâng, tôi đi ngay.”

Nhan Lộ cười âm hiểm nhìn Bạch Hân, kiếp trước tôi ngu ngốc mới tha lỗi cho cô. Bây giờ để xem tiếp theo 2 mẹ con cô sẽ làm gì tiếp theo.

Bạch Hà nghe mẹ Nhan gọi mình vội vàng chạy lên ngay.

Vừa vào phòng liền thấy Nhan Lộ ngồi trong lòng mẹ Nhan đang ngồi trên giường, còn con gái mình hèn mọn đứng một bên.

Mẹ Nhan thấy Bạch Hà lạnh lùng nói:

“Bạch Hà, Đào Đào tốt bụng cho 2 mẹ con cô vào đây ở. Đồ mấy người là tiền của Nhan gia chúng tôi, đồ ăn, giường ngủ, là của chúng tôi. Tôi thật không ngờ cô dám quyến rũ chồng tôi, còn muốn đuổi tôi ra khỏi đây? Nực cười. Cô nhìn lại cô đi, có cái gì nhìn giống phu nhân nhà quyền quý không? Ăn mặc lúc nào cũng hở ngực, cô đang muốn quyến rũ chồng tôi chứ gì? Cô nghĩ chỉ tiêu của chồng tôi tệ thế hả? Vũ Lâm, mau đuổi 2 người không biết xấu hổ này ra ngoài.

Vừa lúc ba Nhan đi về, thấy ba về, Nhan Lộ vội ra khỏi lòng ngực mẹ Nhan mà chạy đến ôm ba Nhan.

Ba Nhan bế Nhan Lộ lên, vuốt tóc cô, dịu dàng hỏi:

“Sao rồi? Có mệt nữa không? Muốn ăn gì nào?”

Nhan Lộ lắc đầu nói, âm thanh nghèn nghẹn:

“Ba, Đào Đào không muốn ăn gì cả. Ba, có phải ba sẽ đuổi con với mẹ đi để cưới đi Bạch không? Có phải Hân Hân sau này là con gái ba chứ không phải Đào Đào không?” Nói xong một giọt nước mắt nhỏ xuống.

Ba Nhan để Đào Đào ngồi xuống giường, lau nước mắt cho cô, nhìn mẹ Nhan hỏi:

“Có chuyện gì vậy? Tại sao Đào Đào lại hỏi như thế?”

Mẹ Nhan còn chưa nói gì, Bạch Hà đã cướp lời:

“Giám đốc, là Đào Đào hiểu nhầm thôi.”

Nhan Lộ nói:

“Di nói dối, di nói với Hân Hân là sau khi cưới được ba con sẽ đuổi con với mẹ đi. Di còn nói sau này con không phải con gái của ba nữa.” Nói xong cô khóc lớn hơn, do mới tỉnh lại, còn chưa khỏe, còn ho mấy tiếng.

Ba Nhan lo lắng xoa xoa lưng con gái mình, an ủi:

“Đào Đào, không phải vậy đâu. Ba cả đời chỉ có 2 mẹ con con thôi. Tuyệt đối không có người khác.”

Mẹ Nhan nghe thế cảm động, tình cảm của chồng mình sao bà không biết. 2 người cưới nhau khi còn chưa có gì, sau bao nhiêu năm như thế, con cũng đã có, tại sao chỉ vì một người phụ nữ mà đuổi mẹ con bà đi được chứ? Bà nói với Bạch Hà:

“Cô nghe rồi đấy, còn biết điều thì thu dọn đồ rồi ra khỏi đây đi.”

Thấy Bạch Hà không có ý định đi, mẹ Nhan bổ sung thêm một câu:

“Nếu không đi thì để tôi gọi vệ sĩ nhé.”

Bạch Hà nghe thế dắt Bạch Hân ra khỏi phòng. Bạch Hà oán hận nhìn gia đình ba người hạnh phúc kia. Bạch Hân cũng rất ghen tị với Nhan Lộ, tại sao 2 người đều cùng tuổi, nhưng tại sao 1 người có nhà ở đẹp đẽ, có đầy đủ cả ba cả mẹ còn mình thì không có nhà, lúc nào mẹ tức giận đều sẽ bị đánh chứ?

Nhan Lộ cười, vậy là bước một đã xong.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệp Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Nói đến lí do gặp Bạch Hân, thì phải nói lúc sinh nhật của cô, ba mẹ dẫn cô đi đến khu vui chơi, cô muốn ăn kem nên xin tiền bà để đi mua.

Lúc đang chuẩn bị ăn, liền bị một ánh mắt thèm thuồng nhìn chăm chăm, đó chính là Bạch Hân. Cô cười, hỏi:

“Muốn ăn sao?”

Bạch Hân gật đầu, bé rất muốn ăn nhưng lại không có tiền, bao nhiêu tiền bé xin được đều bị mẹ lấy đi chơi cờ bạc.

Nhan Lộ đang định đưa que kem cho Bạch Hân thì Bạch Hà chạy lại, làm cao nói:

“Cô bé, không cần phải bỏ thí cho chúng tôi que kem không đáng mấy đồng thế đâu. Nếu cô bé có lòng tốt thì hãy xin ba mẹ cô bé cho chúng tôi vào nhà mấy người ở. Nhìn bộ váy này của cô chắc đắt lắm nhỉ, bà cô bé làm nghề gì?”

Nhan Lộ lúc đó ngại thẹn nên nói hết cho bà ta nghe mà không để ý mắt bà ta sáng rực, tham vọng nghìn ngút.

Bà mẹ Nham thấy Nhan Lộ đang nói chuyện với một người phụ nữ khả nghi sợ bắt cóc liền chạy lại.

Bạch Hà thấy ba mẹ Nhan chạy lại, biết là ba mẹ của cô, vội cười rồi rít cảm ơn Nhan Lộ: “Cảm ơn con, cô bé, không ngờ con còn nhỏ mà đã biết thương người như vậy.”

Mẹ Nhan kéo Nhan Lộ lại gần mình, hỏi:

“Đào Đào, họ là ai vậy?”

Bạch Hà quan sát ba Nhan, người đàn ông này là chủ tịch Nhan thị, vừa giàu vừa dễ nhìn, bà nhất định không thể bỏ qua con mồi này. Bạch Hà liền nói:

“Tiểu thư thấy 2 mẹ con tôi tội nghiệp nên mời về nhà để ở.”

Ba Nhan cùng mẹ Nhan bắt ngờ nhìn nhau. Mẹ Nhan có chút tức giận hỏi:

“Đào Đào, sao con lại nói thế? Sao lại mời người lạ vào nhà?”

Nhan Lộ có chút khó xử, không biết trả lời làm sao. Bạch Hà nhanh miệng:

“Phu nhân đừng lo, mẹ con tôi có thể làm giúp việc cũng được. Chỉ cần cho chúng tôi đồ ăn nơi ở.”

Nhan Lộ nói tiếp:

“Đúng đấy mẹ, nhà mình vừa có người xin nghỉ, đang thiếu một người. Chúng ta nhận đi ấy vào làm cũng được.”

Ba Nhan xoa đầu Nhan Lộ, nói với mẹ Nhan:

“Như thế cũng được em ạ. Chúng ta đang thiếu người. Cứ thuê thử có làm được việc không. Còn cô bé này cứ để nó chơi với Đào Đào của chúng ta.”

Bạch Hà nghe thế vội cúi đầu cảm ơn. Bà sẽ trở thành phu nhân của tập đoàn Nhan thị, sẽ tiêu tiền không cần lo nghĩ.

Lúc đó cô còn nhỏ, không hiểu được tâm tư của Bạch Hà. Đúng là đưa sói về nhà

(Bây giờ sẽ dùng vai Bạch Hà để kể nhé)

Ngay từ lần đầu tiên thấy căn nhà đó, ả đã biết ả nhất định phải trở thành chủ nhân của căn nhà này. Nhan Lộ đưa ả đi tham quan sắp ngôi nhà, vào phòng ngủ của vợ chồng Nhan. ả liền bị vẻ hoành tráng bởi sự xa hoa. Từ sân nhà đến trần nhà đều là thứ ả chỉ thấy qua TV.

Mở hộp trang sức ra, toàn là kim cương, ruby, sapphire,... và nhiều loại ả chưa thấy bao giờ. Nhưng ả biết, ả có làm quần quật cả đời cũng không đủ để mua 1 món trong số này.

Nhan Lộ kiêu ngạo nói:

“Cái nhẫn kim cương này là ba đặt làm riêng cho cả nhà đấy, ba một cái, mẹ một cái và cháu một cái. Còn cái vòng ngọc trai hồng này là sinh nhật của mẹ ba đã tặng đấy,...”

Bạch Hà nghe thế muốn lấy một cái đeo thì:

“Bạch Hà, cô đang làm cái gì thế?”

Bạch Hà giật mình, làm rụng cái nhẫn, lắp bắp nói:

“Phu nhân, là do,... là do tôi thấy đẹp quá nên muốn thử xem thôi. Không có ý trộm cắp gì đâu ạ.”

Mẹ Nhan sao không biết tâm tư của bà ta, nói:

“Tôi không muốn biết cô làm gì, nhưng phòng của vợ chồng tôi, Đào Đào, trừ khi có lệnh, cô tuyệt đối không được vào.”

Bạch Hà khinh bỉ, Hồ Trâm, cô cứ đợi đấy, sớm muộn gì toàn bộ trang sức đều sẽ là của tôi.

.

.

.

Trở lại hiện tại:

Nhan Lộ làm nũng với mẹ Nhan:

“Mẹ, con xin lỗi. Là do con tin người.”

“Không sao, con không sao là được rồi, may mà chúng ta phát hiện sớm.”

Ba Nhan cười:

“Nếu bây giờ Đào Đào khỏe rồi thì tối nay cả nhà chúng ta ra ngoài ăn nhé.”

“Ba, con muốn đi ăn đồ ăn Thái.” Nhan Lộ đưa ra ý kiến.

“Được, vậy lát nữa chúng ta sẽ đi ăn đồ Thái.” Ba Nhan cưng chiều xoa đầu Nhan Nguyệt.

“Anh này, chiều con bé quá đấy. Cả con nữa.” Mẹ Nhan ngoài miệng trách cứ nhưng ai cũng có thể nghe ra được sự yêu thương.

Hốc mắt Nhan Nguyệt lại đỏ lên, gia đình mình hạnh phúc là thế, chỉ tại mình tin người, khiến gia đình hạnh phúc của mình tan nát.

Ba mẹ Nhan bảo cô nghỉ ngơi rồi lát nữa còn đi ăn.

Sau khi ba mẹ ra ngoài, khuôn mặt Nhan Lộ lại trầm mặc. Bạch Hà nhất định sẽ không buông tha dễ dàng như vậy. Nhưng bà ta không có thể lực, vậy thì chỉ có nhờ vào cánh nhà báo thôi. Gần đây Nhan thị đang mở chi nhánh ở Italia, nếu như bà ta mà đăng lên báo, không những không thể có chi nhánh ở Italia mà cổ phiếu của Nhan thị chắc chắn sẽ tụt giá thảm hại.

Đến lúc đó, cô phải có cách đối phó mới được.

Quả nhiên... 3 người bọn họ vừa ra khỏi nhà, thì đám phóng viên đã bu lại, còn có cả máy quay.

“Nhan tổng, có một người phụ nữ tự xưng là tình nhân của ông. Nói rằng đang có thai mà đuổi bà ta đi.”

“Nhan phu nhân, bà có cảm giác gì khi tình nhân có thai của chồng mình?”

“Nhan tổng, bây giờ giá cổ phiếu của Nhan thị đang giảm, ông nghĩ thế nào?”

V...V...V...V

Mẹ Nhan lạnh lùng đáp một câu:

“Về người phụ nữ ấy, bà ta là người giúp việc của gia đình tôi. Con gái bà ta vì đôi giày mà đẩy con gái tôi xuống bể bơi. Bà ta còn ăn trộm trang sức của tôi. Mấy người nói xem, như thế có thể để bà ta ở lại không?”

Một phóng viên nghi ngờ nói:

“Nhưng đó chỉ là lời do phía bà nói? Vì sao chúng tôi có thể tin bà?”

Mẹ Nhan tiếp tục đáp trả:

“Thế thì vì sao bà ta nói mà mấy người đã tin? Bây giờ y học rất hiện đại, nếu muốn, chúng tôi có thể đem bà ta đi chọc ối để xét nghiệm để xem đó có phải là con của chồng tôi không. Nếu thực sự là con của chồng tôi, tôi sẵn sàng nuôi nó như con ruột.”

Mấy phóng viên ngẩn ngơ, đúng là như thế. Vị phóng viên đó lại mặt dày hỏi tiếp:

“Nếu lỡ như phu nhân cho tiền để bệnh viện làm sai kết quả thì sao?”

Các phóng viên nghe thế được nước làm tới, lại tiếp tục hỏi. Nhan Lộ chịu không được nữa, hỏi

“Mấy chú mấy cô nghĩ bà mà cần một người giúp việc sao? Bà ta có điểm nào hấp dẫn? Nếu ba muốn thì có hàng trăm cô xinh đẹp xếp hàng, cần gì đến Bạch Hà.” Sau đó cô vêu đùi mình một cái thật đau, để làm hốc mắt đỏ, nói tiếp:

“Vội lại, con từng nghe bà ta nói với Hân Hân là sau khi bỏ được lên giường ba, sẽ đuổi mẹ con con đi.” Sau đó lấy tay lau nước mắt.

Đám phóng viên thấy thế liền chột dạ, đứng là mình hơi quá đáng, mà ngấm lại lời nói của cô bé cũng đúng.

Nhưng cái vị phóng viên lúc này hỏi cô với mẹ vẫn chưa có vẻ là buông tha, lại tiếp tục gây khó dễ.

Nhan Nguyệt bỗng nhiên thấy lạ, cái ông phóng viên này hình như là cháu trai của Bạch Hà. Đúng rồi! Chính là người này, sau khi Bạch Hà trở thành Nhan phu nhân thường ra vào nhà này.

“A!! Chú có phải là cháu trai của di Bạch đó không? Hèn gì nhìn quen thế, lúc đó cháu thấy chú dẫn Hân Hân đi chơi rồi.”

Nói xong, mọi người đều tập trung vào hắn ta. Hắn ta không biết phải nói sao. Chết tiệt!! Sao trí nhớ của con bé 5 tuổi lại dai như thế chứ?

Ba Nhan mất kiên nhẫn:

“Đủ rồi, mấy người muốn làm gì thì làm nhưng lúc ra tòa vì tội vu khống người khác thì lúc đó đừng có van xin tôi rút đơn kiện!!” Sau đó bé Nhan Nguyệt vào ô tô để đến nhà hàng Thái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệm Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nhan Lộ cũng không ngờ là Bạch Hà ra tay nhanh như thế, mới đuổi ra buổi chiều mà buổi tối đã có tin, chắc cũng vì một phần có cháu trai làm phóng viên.

Mẹ Nhan thấy con gái mình trầm mặc, nghĩ rằng chắc tại cảm thấy có lỗi, nhẹ nhàng an ủi:

“Đào Đào, con đừng lo. Đó không phải lỗi của con đâu.”

Ba Nhan cũng nói:

“Đúng vậy, sau khi ăn xong, ba đưa con đi ăn kem nhé.”

Nhan Lộ cười tươi: “Vâng.”

Mẹ Nhan cảm thấy buồn chán, mở đài ở trong ô tô lên, người phát thanh viên nói:

“Cô phiếu Nhan thị lại bắt đầu tăng khi mọi chuyện được làm rõ, tuy nhiên, vẫn chưa thể tăng như vị trí ban đầu.”

Mẹ Nhan nghe thế mất hứng tất luôn.

Ba Nhan thấy thế nhẹ nhàng nói:

“Không sao đâu, dù sao vẫn có tăng. Chúng ta phải suy nghĩ một cách tích cực chứ.”

Mẹ Nhan nghe thế cơ mặt cũng giãn ra một chút.

Vào bên trong nhà hàng, đây là một trong những nhà hàng của Nhan thị nên vừa thấy gia đình giám đốc đến đã dẫn vào một phòng riêng.

Sau khi gọi món, Nhan Lộ chán nản xem TV (trong phòng riêng sẽ có TV)

Bỗng nhiên nghe một giọng nói chanh chua:

“Tại sao lại hết phòng riêng được chứ? Mấy người có biết chúng tôi là ai không? Còn không mau chuẩn bị phòng riêng cho chúng tôi.”

Ba Nhan nhú mày, là ai mà nói to ở nên công cộng như thế chứ? Ông còn định đi ra xem thì Nhan Lộ đã chạy ra trước.

Quản lý thấy Nhan Lộ bước ra, bối rối nói:

“Tiểu thư,... vị này...”

Người phụ nữ đó thấy Nhan Lộ liền cười tươi như hoa:

“Đào Đào đây mà. Con đi với ba mẹ sao? Cho cô cùng anh Lăng vào ngồi với nhé.”

Nhan Lộ lúc này mới để ý bên cạnh bà ta còn có một cậu bé khoảng 8 tuổi. Nhan Nguyệt nắm chặt tay, cố để kìm chế cơn giận. Cô hít một hơi sâu, cười ngây thơ hỏi:

“Dì là ai vậy? Sao biết tên con?”

Nụ cười trên mặt bà ta cứng đờ. Đúng lúc mẹ Nhan đi ra, bà ta thấy mẹ Nhan chào hỏi:

“Nhan phu nhân cùng gia đình đến đây ăn ạ?”

Mẹ Nhan có chút bất ngờ, chưa kịp nghĩ ra là ai thì bà ta nói tiếp:

“Nhan phu nhân, tôi là vợ của Thẩm Phương ấy. Hôm nay chồng tôi có việc, không ở nhà nên 2 mẹ con tôi đi ăn. Nhưng lại hết bàn rồi, nếu phu nhân không phiền thì có thể cho 2 mẹ con tôi vào ăn cùng được không?”

Quản lý bữu môi, ngoài kia có đến hơn 5 bàn trống..

Nhan phu nhân đến giờ mới nhớ ra, là Thẩm thị mới có tiếng gần đây, cho họ vào ngồi cũng không sao. Mẹ Nhan gật đầu:

“2 người cứ vào đi.”

Thẩm thị nghe thế rất vui mừng, phải nhân cơ hội này để con trai mình làm thân với tiểu thư Nhan thị, nhà đó chỉ có mỗi một đứa con gái, sau này chắc chắn toàn bộ tài sản sẽ thuộc về con bé đó, mà nếu con bé đó lấy con trai mình, thì toàn bộ tài sản Nhan thị sẽ thuộc về con trai mình. Nghĩ đến đó Thẩm thị không nhịn được mà cười.

Bữa ăn này Nhan Lộ không có chút nào ngon miệng chút nào, ngồi ăn với chồng trước căn bã với bà mẹ chồng tham tiền thì hỏi làm sao cho ngon?

Nhân viên phục vụ dọn hoa quả lên. Mẹ Nhan lấy nữa găm một lát táo cho Nhan Lộ, cười:

“Táo Đào Đào thích nhất nè.”

Nhan Lộ nhận lấy cái nữa trong tay mẹ, cười nói: “Cảm ơn mẹ.”

Thẩm thị đột nhiên hỏi:

“Nhan phu nhân, tiểu thư bao nhiêu tuổi rồi?”

“Con bé 5 tuổi, còn 21 ngày nữa là sinh nhật tròn 6 tuổi.”

“Con trai năm nay cũng đã 8 tuổi, tuổi của 2 đứa rất đẹp, nếu có thể...”

Mẹ Nhan khó chịu nhìn ba Nhan. Ba Nhan gật gù đầu, nói:

“Con bé còn nhỏ, chưa cần tính đến chuyện kết hôn. Hơn nữa, chúng tôi không theo cái phong tục thời xưa phải có hôn ước. Con gái tôi thích ai thì nó cứ cưới. Miễn sao người đàn ông là được.”

Nhan Lộ nghe thế cười tươi, ba nói rất đúng ý cô. Thời nay còn gì mà đính hôn nữa chứ.

Thẩm thị chột dạ, cười gượng:

“Là do nói sai.”

Nhan Lộ kéo tay ba nói:

“Ba, chúng ta đi ăn kem thôi, ba hứa cho con đi ăn kem mà.”

Ba Nhan cười, bế Nhan Lộ lên, nói với Thẩm thị:

“Thẩm phu nhân cứ về đi, bữa ăn này cứ để tôi thanh toán.”

“Vâng. Cảm ơn Nhan tổng.”

Sau khi 3 người họ Nhan rời đi, Thẩm thị dạy dỗ con trai mình:

“Tiểu Lăng, con nhớ đây. Sau này phải tiếp cận con bé đó, để nó yêu con. Bộ dạng con trai mẹ đẹp như thế này, ai mà không thích chứ?”

“Vâng, con biết rồi.” Thẩm Lăng kiên định gật đầu.

.

.

.

“Ba, cái bà phu nhân đó, nhìn không giống người tốt chút nào cả. Mà sao bà ta lại biết con chứ?” Nhan Lộ bĩu môi, câu hỏi của cô là thật, bởi vì cái tiệc sinh nhật 6 tuổi của cô đã mới gặp được cái nhà đó.

“Đào Đào con còn nhỏ, đừng nói về người lớn như thế. Còn việc đó thì Thẩm phu nhân đến nhà mình rồi mà? Thẩm Lăng còn chơi với con với Bạch Hân mà, không nhớ sao?” Ba Nhan nói.

Nhan Lộ lắc đầu. Cô bỗng nhiên nhếch mép, thì ra hai người đó từ lúc mới gặp nhau đã có tình cảm rồi. Cô từ lúc đầu đã sai, may mà mọi thứ chỉ mới bắt đầu, chưa có gì hết. Cô lần này không được ngốc nghếch nữa!

.

.

.

Ở một khu ổ chuột:

“Tại sao lại như vậy chứ?” Bạch Hà điên gào quát.

“Cô, cháu cũng không ngờ là trí nhớ của con bé 5 tuổi lại tốt đến như vậy. Cháu mới chỉ đến đó một lần mà không ngờ trí nhớ của con bé lại tốt đến như vậy.” Bạch Thịnh khó xử nói.

“Nếu cháu mà thành công thì có lẽ sau này ta đã là Nhan phu nhân rồi. Mà cũng không biết tại sao mà con tiểu thư đó lại đuổi ta ra khỏi nhà. Bình thường có làm gì quá đáng, chỉ cần nói ngon ngọt một cái là đã im lặng. Chết tiệt!!!!”

“Thôi, cô, cháu vào ngủ đây.” Bạch Thịnh ngập một cái rồi nói.

Bạch Hân sớm đã đi ngủ, Bạch Hà cắn môi. Sắp tới là sinh nhật con bé đó, bà nhất định phải tới đó làm loạn một trận!!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệm Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Dần dần chuyện của Bạch Hà đã lắng xuống, cuộc sống của Nhan Lộ trở lại quỹ đạo, sắp tới là sinh nhật 6 tuổi của cô. Lúc đó ba sẽ tổ chức một buổi tiệc lớn. Nghĩ lại lúc chưa trùng sinh, cũng vào lúc sinh nhật 6 tuổi của cô, Bạch Hân không có váy mặc, cô liền đưa bộ lễ phục tốn 1 tháng để hoàn thành, khiến Bạch Hân trở thành tâm điểm của sự chú ý. Nhiều người còn tưởng Bạch Hân mới là con gái của nhà họ Nhan.

Rồi lúc cô học lễ nghi, cô cũng xin ba mẹ cho Bạch Hân học, nhưng cô học được mấy buổi thì nghỉ, còn Bạch Hân kiên trì học đến cùng, càng ngày càng giỏi, càng ngày càng tiến bộ.

Đến cuối cùng, Bạch Hân đều hiểu rõ các lễ nghi của một tiểu thư nhà quyền quý, không có chỗ nào có thể bắt lỗi, khiến cho tất cả mọi người đều được yêu thích. Nhưng có trách cũng là trách cô quá tin người. Hừ, kiếp này nhất định sẽ không xảy ra chuyện đó nữa, bây giờ Bạch Hân đã bị đuổi ra khỏi nhà cô, nếu chuyện này xảy ra, thì cũng chỉ có thể Bạch Hân học lên hoặc Bạch Hà trèo lên giường của ông giám đốc nào đó rồi vờ có thai hoặc thực sự có thai để leo lên vị trí phu nhân thôi.

“Đào Đào, thay đồ thôi, chúng ta đến khách sạn M nào. Nếu chưa hài lòng về vấn đề trang trí gì thì con cứ nói để họ sửa nhé.” Mẹ Nhan cười nói.

“Vâng!”

.

Nhan Lộ nhìn toàn bộ được trang trí bằng màu hồng mà phát ngán, nhưng bây giờ cô còn chưa đầy 6 tuổi, mà các bé gái còn nhỏ thích màu gì? Đương nhiên là màu hồng, tuy tâm trí cô là một người phụ nữ trưởng thành nhưng cái thân xác này còn chưa đầy 6 tuổi, hơn nữa, trước đây cô rất thích màu hồng. Nếu bây giờ mà đổi màu chắc ba mẹ nghĩ cô bị bệnh mất.

“Sao? Có thứ gì mà con muốn đổi không?” Mẹ Nhan cười hỏi.

Nhan Lộ cười lắc đầu:

“Không sao đâu mẹ ạ. Chúng ta về nhà làm com hộp rồi đem đến công ty ba đi mẹ. Con muốn ăn trưa với ba.”

“Được rồi, chúng ta về nhà làm com hộp nhé.” Mẹ Nhan xoa đầu Nhan Lộ.

Hộp com gồm có trứng cuộn, thịt sốt chua ngọt, salad dưa chuột, súp lơ xanh, tôm chiên xù và tráng miệng là nho.

Việc nấu ăn trong nhà là do mẹ Nhan chuẩn bị, không thuê đầu bếp, vì cái thời 2 người mới cưới nhau, chưa có tài sản, của cải gì cả. Mẹ Nhan cũng nói rằng con đường đi đến trái tim đàn ông nhanh nhất là đường dạ dày.

Mẹ Nhan dắt tay Nhan Lộ đi vào công ty, nhân viên tiếp tân đứng dậy chào rồi để mẹ Nhan vào, các nhân viên thấy mẹ con cô cũng cúi đầu chào.

Ba Nhan đang kí hợp đồng mà thư kí đưa cho. Thư kí mới này đang thay thế thư kí Phụng của ba cô. Cái cô thư kí ấy chính xác là một con hồ ly tinh. Cô ta mặc cái váy ngắn tới hông, còn cái áo không cài cúc, chỉ cần di chuyển nhẹ là sẽ thấy. Văn phòng của ba cô làm bằng cửa kính trong suốt nên ở bên ngoài có thể thấy. Mà cô ta từ lúc này tới giờ còn cố tình cúi người xuống. Muốn quyến rũ ba cô à? Đừng có mơ!!

Nhan Lộ đẩy cửa đi vào, gọi một tiếng ba rồi nhanh chóng chạy lại ba cô. Ba Nhan có chút bất ngờ nhưng vẫn bế cô lên, cười hỏi:

“Sao Đào Đào lại đến đây? Con đi một mình sao?”

“Không có, con đi với mẹ, tại con muốn ăn com với ba.” làm như bây giờ mới thấy cái cô thư kí này, ngây thơ hỏi ba:

“Ủa? Ba, cái dì này là ai vậy? Lao công ạ?”

Cô thư kí đó đang cười lấy lòng Nhan Lộ nghe thế, nụ cười trên mặt khựng lại, gượng cười nói:

“Con là Đào Đào phải không? Cô không phải là lao công mà là thư kí của ba con.”

“Ủa? Thế sao áo quần của cô lại ngắn như vậy? Nếu là thư kí thì sao ăn mặc thiếu vải như không có tiền mua đồ vậy?” Nhan Lộ lại tiếp tục “ngây thơ” hỏi.

Mẹ Nhan đứng ở cửa không nhìn được mà bật cười, đi lại, mắng yêu Nhan Lộ:

“Đào Đào, không được nói chuyện với người lớn như thế.”

Nhan Lộ xịu mặt, tội nghiệp nói:

“Nhưng con nói đúng sự thật mà.”

Ba Nhan đưa hợp đồng cho cô thư kí rồi nói:

“Cô ra ngoài đi, nếu có ai đến gặp thì nói tôi đang bận.”

“Vâng.” Cô thư kí nén giận đi ra ngoài.

“Ba, ba xem này, trứng cuộn này là do con làm đó. Con có giỏi không?” Ánh mắt Nhan Lộ lấp lánh nhìn ba Nhan.

Ba Nhan bị con gái chọc người, gật đầu nói:

“Ngon, ngon lắm.”

Nhan Lộ bĩu môi:

“Hừ, ba đã ăn đậu mà khen ngon.”

Mẹ Nhan nghe thế bật cười, ba Nhan khựng lại, ăn một miếng, cười nói:

“Ngon lắm, Đào Đào nhà ta thật khéo tay.”

Mẹ Nhan nói với Nhan Lộ:

“Đào Đào, dạo này con thay đổi lớn lắm đấy, từ khi mà bị con bé Bạch Hân đẩy xuống bể bơi ấy.”

Ba Nhan gật đầu, nói: “Đúng đấy, ba cảm thấy con yên tĩnh hơn trước nhiều.”

Nhan Lộ nghe thế giật mình, làm bộ suy tư:

“Có thay đổi ă? Con thấy không khác gì cả, tại vì con thấy sợ thôi.”

Ba mẹ Nhan nghe thế cũng không nói gì, hiểu con gái mình vẫn đang bị hoảng sợ vì chuyện đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trà Thù Tra Nam, Tiệm Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nhan Lộ mang cái váy màu trắng dài, sau lưng có một cái nơ buộc lại, váy có đính một chút kim cương, còn cái vương miện hoàn toàn được đính kim cương. Mái tóc của cô chỉ đơn giản là buông xõa xuống cũng không trang điểm gì, bởi vì cô cũng chỉ mới 6 tuổi.

Chuẩn bị xong xuôi, đang định xuống nhà thì mẹ Nhan bước vào, nhìn cô, cung chiêu nói:

“Đào Đào của mẹ là xinh nhất. Yêu lắm cơ.”

Nhan Lộ chui vào lòng mẹ Nhan làm nũng, nói:

“Chỉ sợ sau này mẹ sinh em trai thì sẽ quên Đào Đào thôi.”

Mẹ Nhan nghe thế giật mình, dạo này mình cũng đang có ý định mang thai tiếp... Cô cười nói:

“Sao có thể chứ. Đào Đào mãi là bảo bối của mẹ.”

Nhan Lộ bĩu môi, ra khỏi người mẹ Nhan nói:

“Chúng ta đi thôi mẹ. Chắc ba đang chờ ở dưới rồi.”

Mẹ Nhan thở dài đi theo sao Nhan Lộ. Con bé này càng ngày càng lạ, chắc vẫn còn sợ chuyện bể bơi, chắc phải bàn bạc với ông xã để chuyển nơi ở thôi. Công ty bên Ý sắp hoàn thiện mà chưa có người quản lý...

.

.

.

“Nhan tổng, tiểu thư tuổi còn nhỏ mà đã ra dáng như thế rồi, chắc chắn sau này sẽ trở thành một đại mỹ nhân như phu nhân.” Một người nịnh nọt.

Ba Nhan cùng Mẹ Nhan cũng cười đáp lễ.

Nhan thị bây giờ là một trong những công ty lớn, không hề thiếu người nịnh nọt nhưng ba Nhan chưa bao giờ kiêu ngạo.

Trong khi ba mẹ Nhan đang tiếp khách mời thì Nhan Lộ đang chơi cùng một đám con nít.

“Lộ Lộ, cái váy của cậu đẹp thật đấy, nhưng vẫn chưa bằng cái váy của tớ.” Một cô bé nói, là Diệp Ngọc Vân. Bảo bối của tập đoàn đá quý Ngọc Vân. Tập đoàn Ngọc Vân trước kia cũng như mấy công ty bình thường tên Diệp thị, nhưng sau khi Diệp Ngọc Vân ra đời, công ty lập tức đổi tên thành

Ngọc Vân. Giám đốc của công ty đó vốn là ông nội của Diệp Ngọc Vân, cả đời ông có 3 người con trai, cháu thì cũng toàn là con trai, không ngờ đứa con đầu cả bỗng nhiên sinh ra được một đứa con gái. Diệp tổng cười không khép miệng cả ngày, ông liền từ chức, nhường cho cậu con trai cả rồi đổi tên công ty thành Ngọc Vân.

Như thế cũng đủ hiểu Diệp Ngọc Vân được yêu quý như thế nào. Trước Diệp Ngọc Vân có hai anh trai, anh cả năm nay 15 tuổi, anh hai 13, còn Diệp Ngọc Vân 6 tuổi.

Diệp Ngọc Vân từ nhỏ đã được nuông chiều nên rất kiêu căng, nhưng không hề xấu tính. Cô còn nhớ, kiếp trước Diệp Ngọc Vân rất thích một người, nhưng người đó lại thích Bạch Hân. Kiêu ngạo như Diệp Ngọc Vân làm sao chấp nhận chuyện như thế, liền tìm đủ mọi cách để trừ khử Bạch Hân, nhưng cuối cùng không hiểu sao cái xác của Diệp Ngọc Vân lại tìm được dưới chân núi.

Cô lúc đó cũng không để ý lắm, chỉ nhớ lúc đến đám tang, mẹ của Diệp Ngọc Vân khóc đến nỗi ngất đi, phải đưa vào bệnh viện.

Kiếp này hi vọng cô cũng có thể giúp ích cho Diệp Ngọc Vân được một ít.

Nhan Lộ cười không nói, một cô bé nói tiếp:

“Lộ Lộ, Hân Hân đâu? Sao tớ không thấy? Cậu ấy nói là sẽ mặc cái váy được thiết kế riêng bên Pháp gửi về mà? Sao không thấy đâu cả?”

Nhan Lộ hỏi:

“Cậu ấy nói như thế sao?”

“Đúng thế, cậu ấy nói là do ba của cậu ấy thuê người làm cho cậu ấy. Nhưng không phải nhà cậu ấy rất nghèo sao? Hơn nữa cậu ấy làm gì có ba.”

Nhan Lộ còn chưa trả lời, Diệp Ngọc Vân đã lên tiếng:

“Cậu đúng là không biết gì cả...”

Cả đám con nít đương nhiên không biết gì, bám theo Diệp Ngọc Vân để hỏi chuyện.

Nhan Lộ thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã có thể ở một mình. Mà cô cứ tưởng Bạch Hân không biết gì, tất cả là do Bạch Hà sau lưng sắp xếp, ai ngờ... Đúng là gần mực thì đen.

Nhan Lộ đứng một chỗ cũng thấy chán, quyết định quay lại đại sảnh.

Vừa bước ra đã thấy 3 người nhà họ Thẩm. Thẩm thị cũng chỉ mới thành lập được 5 năm, nhưng cũng đang phát triển khá tốt, rất có tiềm năng để đầu tư.

Thẩm thị thấy Nhan Lộ liền đầy đặn Thẩm Lăng. Thẩm Lăng giật mình, thấy Nhan Lộ liền hiểu ý, tiến lại phía cô:

“Đào Đào, em nhớ anh không?”

Nhan Lộ bây giờ rất tức giận nhưng ở đây lại có rất nhiều người, lại là người thâm niên trong giới làm ăn, con mắt rất tinh tường, suy nghĩ rất thấu đáo, cô mà có gì sơ sót thì chắc chắn sẽ nhận ra.

Cô gật gật đầu nói:

“Có nhớ, là Thẩm Lăng.”

“Đúng rồi, nhưng Đào Đào không cần phải gọi như thế đâu, gọi anh Lăng là được.”

Sự kinh tởm đã lên đến tận đỉnh, nhưng cô vẫn gọi một tiếng:

“Vâng, anh Lăng.”

Nhan Lộ miễn cưỡng nói chuyện với Thẩm Lăng thêm mấy câu nữa rồi lấy lý do mệt để tránh xa.

Cô vào nhà vệ sinh, rửa mặt, nhìn bản thân mình trong gương:

“Thẩm Lăng, Bạch Hân, hai người cứ chờ chết đi.”

.

.

.

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Nhan Lộ mệt mỏi vào phòng tắm rửa rồi đi ngủ.

Ba Nhan với mẹ Nhan cũng vào phòng riêng của mình, mẹ Nhan hỏi:

“Minh à, chi nhánh bên Ý sắp xong rồi đúng không?”

“Đã hoàn thiện rồi, nhưng còn việc đưa người sang để quản lý thì hơi rắc rối, những người mình tin tưởng thì đều có việc quan trọng ở đây, những người bình thường thì... Có lẽ anh phải sang đó một thời gian cho đến khi ổn định mất.” Ba Nhan mệt mỏi nói.

Mẹ Nhan nảy ra một ý nói:

“Hay là cả nhà 3 người chúng ta sang bên kia ở luôn đi. Anh thấy đấy, từ sau vụ đó, Đào Đào trông rất mệt mỏi, lại không vui. Với lại, em sợ là Bạch Hà sẽ quay lại làm phiền chúng ta. Biết đâu sang bên đó nó được ở một môi trường mới, làm quen với những bạn mới sẽ tốt hơn thì sao?”

Ba Nhan nghe cũng có lý, gật đầu:

“Nhưng em phải hỏi ý con gái đã, nếu nó không thích thì thôi.”

“Được, em biết rồi, mai em sẽ hỏi nó.” Mẹ Nhan vui vẻ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trà Thù Tra Nam, Tiệm Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sáng hôm sau, khi cô dậy thì ba đã đến công ty trước. Ở trên bàn ăn, Nhan Lộ lấy bánh mì ăn với mứt dâu tây rồi uống một ít sữa, thấy mẹ Nhan cứ nhìn chăm chăm mình, cô hỏi:

“Mẹ, có việc gì ạ?”

Mẹ Nhan cười hi hi, nói:

“Đào Đào, con có đổi nhà mới không? Có muốn kết bạn với những bạn mới không? Có muốn đổi môi trường sống không?”

Nhan Lộ nhún mày, sao mẹ lại hỏi mình như vậy? Tuy có chút nghi ngờ nhưng cô vẫn gật đầu: “Cũng được ạ. Nhưng tại sao mẹ lại hỏi thế?”

Mẹ Nhan cũng không vòng vo tam quốc đi thẳng vào vấn đề:

“Công ty bên Ý của ba con vừa mới thành lập, chưa có người quản lý, con có muốn cùng ba con sang Ý không? Như thế nhà chúng ta có thể ở cùng nhau, còn cũng có thể làm quen với những bạn mới. Con thấy thế nào? Nếu con thấy được thì tuần sau chúng ta sẽ đi luôn vì bên kia đang cần người quản lý.” Nói xong, mẹ Nhan nhìn vào Nhan Lộ, mong chờ một câu đồng ý từ cô.

Nhan Lộ trầm tư suy nghĩ, sang Ý sống à? Cũng không tệ, sang bên đó có thể tránh mặt được 2 tra nam tra nữ đó. Đợi lúc đã sẵn sàng rồi về nước cũng không tệ. Cô gật gù đầu:

“Được ạ, nếu tuần sau đi thì chúng ta mau đi mua đồ chuẩn bị thôi.”

Mẹ Nhan rất vui mừng, nhưng vẫn kĩ càng hỏi lại:

“Con có chắc chắn không? Suy nghĩ lại nào.”

“Mẹ, con suy nghĩ kĩ rồi, con muốn sang Ý sống, nhưng mà còn tiếng Ý thì sao ạ?” Nhan Lộ hỏi, cô chỉ biết chút ít tiếng Anh, còn tiếng Ý thì chịu.

“Cái đó con đừng lo, mấy ngày này con cứ tranh thủ học các câu giao tiếp đơn giản, sang bên đó ba mẹ sẽ thuê giáo viên dạy tiếng cho.”

“Vâng, con biết rồi. Mẹ, chúng ta mau đi mua sắm thôi!” Nhan Lộ cười thúc giục.

“Ừ, được rồi, con ăn sáng rồi lên thay đồ đi, mẹ gọi điện cho ba con bảo ba con đặt vé máy bay.” Mẹ Nhan vuốt tóc Nhan Lộ nhẹ nhàng đáp.

Nhan Lộ gật đầu, mặc dù hơi tiếc vì trong khoảng thời gian này sẽ không được gặp Bạch Hân và Thẩm Lăng nhưng không sao, thời gian còn nhiều, cô còn có thể cùng bọn họ ở lâu dài.

Cô cùng mẹ cũng chỉ mua một ít đồ dùng tạm đủ gì cũng sang bên đó ở mấy năm, sang bên đó cũng không sao. Nhưng nói sao thì nói chứ cả nhà cô cũng cần đến 3 cái vali lớn.

Mua đồ xong, cô và mẹ đến công ty của ba còn để tài xế mang đồ về nhà. Ba cô cũng đang bận rộn giao lại việc cho giám đốc điều hành, công việc của công ty rất nhiều nên lúc mẹ con cô tới vào thẳng vào phòng chờ.

Lúc này thư kí của ba cô đã thay bằng thư kí nam, hình như họ Lưu thì phải. Thư ký Lưu thấy mẹ con cô đến vội chạy vào nói với ba Nhan.

Ba Nhan nghe thư ký nói sau đó nhìn đồng hồ, nói với các giám đốc:

“Đến giờ nghỉ trưa rồi, mọi người cứ nghỉ ngơi đi. 2h tập trung ở văn phòng.”

“Vâng.” Tất cả đồng loạt đáp rồi ra ngoài.

Mẹ Nhan thấy mọi người đều đã đi ra nên dẫn con gái vào phòng làm việc của chồng mình.

Nhan Lộ vội chạy lại phía ba Nhan làm nũng. Ba Nhan cười xoa đầu cô:

“Đào Đào, ba đã liên hệ với gia sư, mấy ngày nay con nhớ học chăm chỉ, rồi sang bên Ý cũng không được bỏ bê việc học nhé.”

“Vâng, con biết rồi. Nhưng ba, ba bận rộn như thế thì lấy đâu thời gian để học tiếng?”

Mẹ Nhan cười ha ha nói:

“Đào Đào, lúc còn học đại học ba con tham gia vào khoa tiếng Ý đấy. Còn mẹ chỉ có học qua mấy câu thôi.”

Nhan Lộ có chút bất ngờ, cô không ngờ ba cô có biết tiếng Ý đấy, nhưng cái bụng cô cứ réo gọi, cô kéo áo ba, xoa xoa bụng:

“Ba, chúng ta đi ăn thôi, bụng con kêu từ lúc nãy rồi.” Nói xong còn kèm theo bộ mặt tội nghiệp.

Ba Nhan cười lớn, bế cô lên, hỏi:

“Bây giờ Đào Đào muốn ăn gì?”

Nhan Lộ cười: “Con không khó tính.”

Mẹ Nhan gọi ý: “Vậy đến nhà hàng Ý nhé.”

Ba Nhan gật đầu, cả nhà 3 người cùng đến nhà hàng Ý cách công ty khá xa.

Đêm trước khi nhà cô sang Ý, có tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, mời các người thân đến.

Sau khi xong xuôi, cả nhà cô đi cũng có nhiều người tiễn, mà đương nhiên cũng có nhà họ Thẩm. Thẩm phu nhân làm bộ dạng tiếc nuối nói với mẹ Nhan:

“Chị Nhan, Nhan tổng sang Ý để làm việc sao lại còn dẫn vợ con sang làm gì chứ?”

“Trong thời gian chị và Đào Đào đi chắc tôi buồn đến chết mất.”

Nhan Lộ nghe thế mà buồn nôn, buồn đến chết á? Tội khinh!!

Thư ký nhìn đồng hồ:

“Giám đốc, đến giờ vào phòng chờ lên máy bay rồi.”

Ba Nhan gật đầu, nói với mẹ Nhan, bà nắm tay Nhan Lộ vào phòng chờ, vì vào phòng chờ của hạng thương gia nên cũng khá ít người, chưa đến 15 người.

Mà đa số đều đi một mình nên cũng im lảng. Chỉ có nhà cô là đi 4 người vì có thêm thư ký nữa.

Ghế của Mễ Ly là bên cạnh cửa sổ, cô nhìn máy bay từ từ cất cánh.

Sau này cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới!!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệp Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nhan Lộ theo ba mẹ đến nhà mới, nó tuy không được lớn như nhà cũ của cô nhưng rất đẹp, rất có không khí gia đình, và có vẻ như hàng xóm rất thân thiện.

Nhà mới cũng gần trường tiểu học và công ty của ba.

Nhan Lộ chạy lên xem phòng của mình, trông tron...

Mẹ Nhan cười nói:

“Là do ba mẹ muốn con tự chọn đồ đấy, con muốn màu gì, đồ trang trí kiểu như thế nào đều tùy con.”

Nhan Lộ nghe thế rất vui mừng, thế là thoát được kiếp màu hồng rồi!!

Vì ba mẹ bận nên thư kí Phùng dẫn cô đi mua đồ, nhưng đi mua đồ một chút cô thấy mệt do lệch múi giờ nên cô chọn đơn giản để vài ngày nữa quen với múi giờ rồi sẽ chọn tiếp.

.

.

.

Trong suốt 1 tháng này, ngày nào Nhan Lộ cũng học tiếng Ý, cách đọc, cách viết. May là trí óc của cô là một người phụ nữ trưởng thành nên trong lúc tiếp thu cũng không có vấn đề gì to tát cho lắm.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên của cô ở trường tiểu học ở Ý, tháng 9 ở Ý cũng rất nóng nực làm Nhan Lộ khó chịu, mẹ cô cũng mua rất nhiều kem chống nắng để ở nhà để mỗi lần đi ra ngoài mà bôi chứ ngày nào cũng ra ngoài như thế này chắc chết đen mất.

Ba hôm nay nghỉ làm để cùng mẹ đưa cô đến trường cùng, ở bên Ý tên của cô là Alice Nhan, ba là Richard Nhan và mẹ là Elisa Nhan.

Dù chưa biết ở đây bao lâu nhưng chắc chắn không dưới 5 năm, cứ dùng tên tiếng anh cho chắc ăn.

Ngày nhập học cũng không có sự kiện gì đặc biệt, chỉ có chào đón học sinh mới và nhận lớp nhận giáo viên chủ nhiệm thôi.

Cô ngồi cùng bàn với một cô bé tên Anna, là người Ý 100%, ở lớp này không hề có người nước khác, nên chỉ mỗi mình cô là tóc đen mắt đen khiến các bạn nhỏ rất hứng thú, cứ chạy đi chạy lại chỗ cô ngồi để nói chuyện.

Cô cũng rất nhiệt tình trả lời các câu hỏi dù cách nói, cách phát âm và từ vựng còn khá hạn chế.

Nhan Lộ rất vui vẻ tận hưởng ngày nhập học này, kiếp trước, cô nghe lời Bạch Hân không nên nói chuyện với những người khác nên không có bạn bè, kiếp này nếu đã có cơ hội, cô phải xây dựng các mối quan hệ thật tốt đối với các bạn học!

Ngoài đi học cô còn nói ba mẹ cho đến trung tâm dạy múa về piano gần nhà để luyện tập. Ngoài ra còn mẹ còn thuê cả người dạy cắm hoa để cho cô học. Tuy cô không muốn nhưng cũng phải học, dù gì cũng chỉ có 3 ngày/ 1 tuần.

Buổi trưa cô cùng vài người bạn nhỏ đến căng tin của trường để ăn trưa.

Ý là thiên đường của ẩm thực nên thực đơn rất phong phú đây còn là trường lớn nên có rất nhiều món ăn.

Nhưng cũng không vì thế mà cô ăn quá nhiều, cô muốn ăn theo khoa học để cơ thể có thể phát triển hơn, kiếp trước cô chỉ cao 1m58, kiếp này phải phấn đấu để được 1m68!

Sau khi hết giờ ăn trưa, bọn cô về lớp nhưng lại thông báo giáo viên có việc bận đột xuất nên buổi chiều được nghỉ.

Nhan Lộ thông thả đi về nhà,... Bạch Hân, bây giờ cô sao rồi? Chắc chắn rất khổ sở nhỉ? Nhưng tôi cảm thấy rất vui vẻ, cô chắc đang ở trong cái khu ổ chuột của mình đúng chứ? Nhưng tôi lại nghĩ nơi đó mới xứng với cô!!

Mấy tháng sau:

“Oe oe.”

Nhan Lộ cùng ba mẹ đang ngồi ăn tối, bỗng nhiên mẹ Nhan che miệng chạy thẳng vào nhà vệ sinh nôn ọe không ngớt.

Nhan Lộ nhũn mày, biểu hiện này là... Mắt cô lóe sáng, chắc chắn là như thế rồi, dạo này mẹ có biểu hiện mệt mỏi, kén ăn, còn nôn ọe. Chắc chắn là đã mang thai.

Nhưng cô vẫn làm như lo lắng hỏi ba:

“Ba, mẹ bị sao vậy? Mau đưa mẹ đi bệnh viện đi.”

Ba Nhan cũng không biết có chuyện gì, nghe Nhan Lộ nói đi bệnh viện cũng gật gật đầu:

“Chúng ta mau đi bệnh viện thôi. Nếu như có chuyện gì thì biết làm sao?”

Mẹ Nhan cũng hoảng loạn, nghe chồng con mình đề nghị đi bệnh viện cũng gật đầu. Bà vội rửa mặt rồi đi luôn.

Bệnh viện:

“Chúc mừng ông, vợ của ông đã có hai được 5 tuần, phát triển khá ổn định, vì còn nhỏ nên tôi chưa thể thấy được giới tính.” Bà bác sĩ nhìn đồng hồ bản nói.

Nhan Lộ vui mừng, tuyệt vời!! Đúng là mẹ mang thai rồi.

Trái với sự vui mừng của Nhan Lộ, ba mẹ Nhan rất kinh ngạc, đặc biệt là mẹ Nhan. Bà không ngờ được là mình đã có thai, lại còn hơn 1 tháng.

Bà vừa vui mừng vừa sợ, vui mừng vì sắp có con còn sợ vì Đào Đào sẽ thấy tủi thân... Nhưng khi thấy sắc mặt của con gái tốt như thế bà cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Cảm xúc của ba Nhan sau khi kinh ngạc là cao hứng, hai người vì theo làm giàu nên cũng sinh mỗi mình Đào Đào, sau khi kinh tế đã cải thiện cũng không có ý định sinh thêm, muốn dành hết sự yêu thương cho cô con gái. Không ngờ bây giờ bà xã lại có thai.

Sau khi nghe bác sĩ dặn dò cả nhà 3 người về nhà. Trên quãng đường trở về mẹ Nhan không ngừng quan sát sắc mặt của Nhan Lộ và nói chuyện với cô. Nhan Lộ biết mẹ mình đang lo sợ chuyện gì nên cũng tỏ ra rất vui vẻ.

Bây giờ ở đây không có Bạch Hà, chắc chắn sẽ không ai có thể làm hại được mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệm Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

11 năm trôi qua, Nhan Lộ sống rất tốt, mẹ còn sinh 2 em trai sinh đôi, chúng rất đáng yêu. Cảm giác có em trai rất tốt ~~~ Thế là Nhan thị đã có người thừa kế, cô cũng có thể học theo ngành yêu thích của mình.

Trong mấy năm qua, công ty của ba đã phát triển ổn định, sang năm sẽ về nhưng cô muốn về trước nên bây giờ đang ở sân bay:

“Đào Đào, về nước nhớ tự chăm sóc cho bản thân mình nhé, ba mẹ cùng 2 em con chắc sang năm mới về được.” Mẹ Nhan ôn nhu nói.

Nhan Lộ cười:

“Mẹ đừng lo, con lớn rồi, có thể tự chăm sóc bản thân, huống hồ bên đó còn có vú Lâm và những người làm cũ của nhà mình. Con sẽ không sao đâu.”

“Chị, em và Tiểu Thịnh sẽ về thăm chị.” Đứa em trai lớn của cô - Nhan Dương ra về người lớn nói.

Trái với đứa em trai lớn rất dễ thể hiện tình cảm này thì đứa em trai nhỏ của cô - Dương Thịnh lại có vẻ nhút nhát hơn.

Ba Nhan nhìn đồng hồ, nói:

“Thôi, mau vào phòng chờ đi, sắp đến giờ rồi đấy.”

Nhan Lộ gật đầu, kéo chiếc vali màu đen đi kiểm tra hành lí để vào phòng chờ.

.

.

.

Cô chọn chuyến bay thẳng vì quá háo hức để trở lại.

Ra khỏi sân bay đã thấy tài xế Thành, còn cầm một cái băng có chữ “Chào mừng tiểu thư trở về.”

Cô phì cười, kéo vali lại chỗ chú Thành, cười nói:

“Chú Thành, lâu rồi không gặp.”

“Chao ôi! Tiểu thư, để đây tôi kéo cho. Vú Lâm ở nhà chờ tiểu thư lắm đấy. Trừ 6 năm trước lúc đem 2 vị thiếu gia sang thì mọi người có về đây đâu.”

Nhan Lộ cười không nói. Ngồi trên xe, cô tranh thủ ngắm cảnh vật, quả thật thay đổi rất nhiều..

Vừa về nhà, vú Lâm đã đứng chờ ở cửa, thấy cô bước xuống, vội chạy lại ôm, miệng nói không ngừng nghỉ:

“Tiểu thư, mấy năm không gặp, cô thay đổi nhiều quá, nhưng sao mà gầy thế này? bla bla...”

Nhan Lộ cười không nổi, cô đành phải đổi chủ đề:

“Vú à, con đói rồi, vú nấu cơm chưa?”

Vú Lâm nghe thế vội nói:

“Để vú vào dọn đồ ăn, tiểu thư lên phòng cất đồ đi.”

Lúc ăn vú Lâm cùng cô nói chuyện, vú Lâm nhớ ra một chuyện, liền nói:

“Tiểu thư, 2 mẹ con họ Bạch ấy bây giờ đã là Phu nhân, tiểu thư tập đoàn Lục thị rồi.”

Nhan Lộ nghe thế cau mày hỏi lại:

“Cái gì? Sao lại có chuyện đó? Theo tôi biết thì chủ tịch của Lục thị đã có 3 cậu con trai và người vợ vẫn còn sống mà? Li hôn à?”

“Không ạ, bây giờ Lục thị này là do người em trai quản lý. Còn ông anh thì tự mở một công ty riêng do bất đồng gì đó.”

“Có chuyện đó nữa sao? Đúng là ở nước ngoài nhiều năm nên tình hình ở đây có gì cũng không biết rồi.”

“Nhưng mà tiểu thư đừng lo, Lục thị bây giờ không phát triển như lúc có giám đốc cũ đâu.” Vú Lâm thấy sắc mặt của Nhan Lộ đang tệ đi vội nói.

Nhan Lộ gật đầu, trong lòng đầu suy tư.

Bạch Lộ thế mà giờ đã trở thành tiểu thư của tập đoàn Lục thị. Vậy chắc chắn cô ta sẽ trở nên kiêu ngạo hơn trước nhiều rồi.

.

.

.

Sau một tuần nghỉ ngơi ở nhà, Nhan Lộ bắt đầu đi học, ở trường trung học SS, đa số học sinh của trường này đều là cậu ấm cô chiêu nên chắc chắn sẽ có Bạch Lộ, tuy bây giờ Lục thị không còn lớn mạnh như lúc trước nhưng cũng đang là công ty lớn nên Bạch Lộ chắc chắn sẽ học ở đây.

Chú Thành chờ cô đến trường vì cô vẫn chưa đủ tuổi để đi xe riêng.

Ở trường SS này có rất nhiều mỹ nhân nên khi cô bước vào thì cũng không có nhiều người chú ý lắm. Tuy cô xinh đẹp nhưng chưa đến mức tuyệt thế giai nhân có hàng trăm hàng nghìn người theo đuổi.

Cô dò bản đồ của trường để xem phòng giáo viên ở đâu.

Nhan Lộ lăm bằm trong miệng: Đi thẳng, rẽ trái, rẽ trái, căn phòng đầu tiên.

Lúc đến trước cửa phòng, cô gõ cửa. Người trong phòng nói:

“Vào đi.”

Nhan Lộ thấy trong phòng có rất nhiều người, không biết ai mới là chủ nhiệm của mình. Bỗng có một người phụ nữ tầm 30 tuổi đứng dậy, hỏi:

“Em là Nhan Lộ đúng không? Cô là giáo viên chủ nhiệm của em, cũng là giáo viên bộ môn Sinh học. Em cứ gọi là cô Cố.”

“Vâng, em chào cô.” Nhan Lộ cúi người.

Cô Cố nhìn đồng hồ, nói:

“Sắp đến giờ vào học rồi, chúng ta đi thôi. Cô sẽ giới thiệu em với lớp.”

“Vâng.”

Nhan Lộ đi theo sau cô Cố đến lớp 12B.

Cô Cố bước vào trước, Nhan Lộ đứng ngoài cửa chờ giới thiệu mình.

Cô Cố nói lớn:

“Trật tự, hôm nay chúng ta có một bạn mới chuyển đến.” Sau đó quay ra ngoài cửa nhìn cô, nói: “Em vào đi.”

Nhan Lộ từ từ bước vào đã có người thốt lên:

“A!!!! Nhan Lộ?”

Nhan Lộ quay đầu nhìn người vừa mới hét lên, nghi ngờ hỏi:

“Diệp Ngọc Vân?”

Diệp Ngọc Vân nghe thế cười:

“Đúng là Lộ Lộ rồi, sao? Ở Ý bao nhiêu năm bây giờ mới quay về sao?”

Cô Cố khẽ nhẹ lên bàn, lập tức liền im lặng. Nhan Lộ bắt đầu giới thiệu bản thân mình:

“Chào các bạn. Mình là Nhan Lộ. Mình từ năm 6 tuổi đã chuyển sang Ý học. Lúc đầu định học xong trung học rồi mới về nước nhưng mình quá háo hức nên đã quyết định về sớm một năm. Mình cũng đã nói từ trước là mình chuyển đi từ nhỏ nên các lời nói, cử chỉ và hành động của mình đều sẽ giống người Ý nên mong các bạn giúp đỡ.”

Cả lớp vỗ tay, cô Cố nhìn xung quanh lớp rồi nói:

“Em đã quen với Ngọc Vân nên ngồi cùng bàn với bạn ấy nhé?”

“Vâng.” Nhan Lộ đi xuống bàn của Ngọc Vân.

Tiết đầu là tiết Sinh của cô Cố, lúc giờ giải lao, có nhiều người đến vây quanh bàn cô để hỏi một số chuyện. Đa số là điều nghị cô nói vài câu tiếng Ý.

“Đào Đào, lâu rồi mới gặp cậu.” Một cô gái xinh đẹp mềm mại nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trà Thù Tra Nam, Tiệm Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trà Thù Tra Nam, Tiệm Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Đào Đào, đã lâu không gặp.” Một giọng nói ngọt ngào vang lên, còn mang theo chút vui mừng.

Nhan Lộ cười, đúng là xui thật. Mới ngày đầu tiên đi học đã gặp phải cô ta. Nhan Lộ quay người lại, làm như không biết hỏi:

“Bạn là...?”

Nghe Nhan Lộ nói thế Bạch Hân sững người nhưng vẫn vui vẻ nói:

“Đào Đào, cậu không nhớ mình nữa sao? Mình là Hân Hân đây, từ lúc nhà cậu chuyển đi Ý thì không liên lạc với mình nữa. Nhưng mà bây giờ được học với cậu thật là vui.”

Nhan Lộ nghe mà buồn nôn nhưng vẫn ra vẻ mới nhớ ra hỏi:

“Hân Hân? Bạch Hân đúng không?”

“Đúng rồi, may quá, mấy năm trôi qua rồi mà cậu vẫn nhớ mình.” Nói xong còn lấy tay quệt nước mắt.

“Đương nhiên, sao tớ có thể quên được chứ? Cái người chỉ vì một đôi giày mà đẩy tớ xuống hồ bơi thì sao tớ quên được?” Nhan Lộ cười.

Lời vừa nói ra, cả lớp ồ lên. Sắc mặt Bạch Hân tái mét, vội giải thích:

“Không phải đâu Đào Đào, tớ...”

Chưa nói hết thì Diệp Ngọc Vân cướp lời:

“À, Tiểu Lộ, hóa ra bạn học Bạch Hân là con gái của Bạch Hà – người hầu cũ của nhà cậu đúng không? Thảo nào tớ cứ nhìn quen quen, cứ tưởng là người giống người. Không ngờ là thật.” Sau đó nói với Bạch Hân bằng một cái giọng rất tán thưởng:

“Bạch Hân, cậu có thể chia sẻ bí quyết làm sao mà mẹ cậu từ một người hầu của Nhan gia lại trở thành phu nhân của Lục thị thế? Kỹ thuật trên giường?”

Bạch Hân nghe thế tức giận quát:

“Diệp Ngọc Vân, cậu đừng có quá đáng.”

Diệp Ngọc Vân không nói gì, lấy điện thoại ra, gọi cho người nào đó. Khi người đó bắt máy liền thay đổi giọng:

“Ông nội... hức, có bạn bảo cháu không phải là người của Diệp thị mà chỉ là trẻ mồ côi nhặt về thôi. Còn nói cháu xấu xí, nói cháu chắc chắn chỉ có thể âm thầm nhân cho người khác.”

Bên kia truyền ra một giọng tức giận:

“Ai dám nói bảo bối của ông như thế? Là đứa nào?” Sau đó dỗ Diệp Ngọc Vân: “Ngoan, cháu gái của ông là xinh đẹp nhất. Là bảo bối của Diệp thị, làm sao có thể là trẻ mồ côi chứ.”

Diệp Ngọc Vân đắc ý nhìn Bạch Hân, sau đó đáng thương nói:

“Mẹ bạn ấy là phu nhân của tập đoàn Lục thị ạ.”

“Được rồi, ông biết rồi, con đừng lo. Ông sẽ giải quyết chuyện này cho thật tốt.”

“Vâng, cảm ơn ông nội.” Diệp Ngọc Vân cúp máy, vui vẻ quan sát sắc mặt tái nhợt của Bạch Hân.

Một người thấy bất bình nói:

“Diệp Ngọc Vân, bạn qua đáng rồi đấy, Hân Hân có làm gì bạn đâu chứ?”

Diệp Ngọc Vân liếc người vừa nói đó:

“Không liên quan tới tôi thì liên quan tới cậu? Đơn giản là tôi thấy Bạch Hân nên dừng ảo tưởng. Chim sẻ vĩnh viễn là chim sẻ, có cố gắng thay đổi bao nhiêu cũng không trở thành phượng hoàng được đâu. Máy người có biết mẹ con cô ta bản thù đến như thế nào không? Muốn trở thành phu nhân, tiểu thư cao quý thì nên xem xuất thân của mình là như thế nào. Đầu phải muốn là trở thành Lọ Lem được chứ?”

Người vừa nói liền im bặt. Diệp Ngọc Vân bổ sung thêm một câu:

“Còn ai có bạn trai rồi thì nhớ giữ cho chặt. Là mẹ con nên kỹ thuật rất giống nhau.”

Bạch Hân dùng ánh mắt cầu xin những cậu bạn cùng lớp bình thường hay theo đuổi cô tam, nhưng ai cũng cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên.

Nhưng may mắn với Bạch Hân là vừa lúc vào học.

Nhan Lộ cười nói cảm ơn Diệp Ngọc Vân.

Buổi đầu tiên đi học mà đã thú vị như thế rồi cơ đấy. Thật mong chờ những ngày sau.

Lúc tan học, Diệp Ngọc Vân cùng Nhan Lộ đi bộ ra cổng trường để chờ xe đến.

Lại nghe thấy tiếng gọi của Bạch Hân:

“Anh yêu ~”

Nhan Lộ rung mình, người nào mà có phúc vậy?

Người đàn ông có ăn mặc rất phong cách, đi một chiếc Mercedes màu đỏ mui trần. Bạch Hân có kiêu ngạo nhìn bọn cô, sau đó chạy về phía người đàn ông đó.

Diệp Ngọc Vân bĩu môi, nói:

“Cậu nhớ hán không? Thảm Lãng đấy.”

Nghe đến cái tên Thảm Lãng, Nhan Lộ hận chỉ không thể giết hán. Nhưng vẫn gật đầu.

Thảm Lãng thấy cô, quan sát một chút rồi chạy lại hỏi:

“Đào Đào phải không?”

Nhan Lộ cười gật đầu nói:

“Lâu rồi không gặp, anh thay đổi nhiều đấy.”

Thảm Lãng ngại ngùng. Bạch Hân đứng ở bên kia cảm thấy có cái gì đó không ổn nên cũng chạy lại, thâm mật ôm tay Thảm Lãng, nũng nịu:

“Anh yêu, anh nói muốn dẫn em đi mua sắm mà, đi thôi.”

“Bạch Hân là bạn gái của anh ư?” Nhan Lộ hỏi, cô muốn biết Thảm Lãng sẽ trả lời như thế nào.

Thảm Lãng giật mình, nhớ đến mục tiêu mà mình nhắm đến, vội lấy tay của Bạch Hân ra người mình, lắc đầu:

“Không phải đâu, chắc cô ta nhầm anh với ai rồi.” Sau đó quát Bạch Hân: “Cô là ai? Sao lại gọi tôi là anh yêu chứ?”

Bạch Hân bị quát thì ngớ ngàng, khóc không ra nước mắt:

“Lãng, sao anh có thể nói thế chứ? Chúng ta quen nhau từ nhỏ tới giờ, yêu nhau đã được 3 tháng. Sao anh có thể nói là không quen em chứ?”

Thảm Lãng thấy sắc mặt của Nhan Lộ vẫn bình thường liền nói:

“Đào Đào, em phải tin anh, anh không quen người này.”

Nhan Lộ cười: “Anh quen hay không thì liên qua gì đến em? Em chỉ hỏi như thế thôi.” Sau đó bỏ đi.

.

.

.

Bạch Hân đi vào nhà khóc lớn, Bạch Hà hoảng hốt, hỏi:

“Con gái, sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Ông Lục cũng nhìn Bạch Hân. Bạch Hân ầm ức nói:

“Có người bắt nạt con.”

Bạch Hà tức giận: “Ai mà dám bắt nạt con gái cưng của mẹ?”

“Diệp Ngọc Vân...”

Bạch Hà nghe thế nói với ông Lục:

“Ông à, sao có thể để con gái mình bị người khác bắt nạt như thế được? Anh mau giành lại công bằng cho con bé đi.”

Ông Lục nhắm đi nhắm lại cái tên, Diệp Ngọc Vân. Chưa kịp nói gì thì đã có điện thoại.

Lúc nghe điện thoại, sắc mặt ông Lục không khác gì xác chết, không có một giọt máu. Lúc tắt máy, đứng dậy rồi tát cho Bạch Hân một cái:

“Đồ con gái ngu dốt. Mày có biết Diệp Ngọc Vân là bảo bối của nhà họ Diệp không? Bây giờ mày làm cô ta tức giận nên Diệp tổng muốn hủy hợp đồng kia kia.”

Bạch Hân lấy tay che má vừa bị đánh, bỏ lên phòng.

Đóng cửa lại, Bạch Hân ném bình hoa xuống đất, hét:

“Nhan Lộ, Diệp Ngọc Vân. Nợ hôm nay tôi sẽ trả hết cho mấy người!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Trá Thủ Tra Nam, Tiệm Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.